

מאת יגאל לביב

פרס ומנטש - חלק ב'

במשך לפירוסם במדור זה לפני שבועיים, על ההוראה שהוציא שהוציא בשנת 1973 שר-התחבורה דאז, שימעות פרס, למנכ"ל רכבת-ישראל, יהודה רשף, לשלם למרדכי (מנטש) צרפתי פיצויים כספיים, מסר עורך-דינו של מנטש, נתן קנת, חומר נוסף.

כפי שפורסם, בשנת 1973, עברה רכבת-ישראל לשיטת ההובלה במכולות (קוני טיינרים), ובכך לא היה לה צורך בעבודת-סבלים בתחנות המיטען. תחנת-הרכבת בבניברק נקבעה כתחנה מרכזית למיטענים באיזור תל-אביב.

בתחנה זו עבדו, מאז היווסדה, ארבעה סבלים. מנכ"ל הרכבת רשף הודיע לסבלים על נכונותו לשלם להם פיצויים, אולם לפני רשף הופיע, בשם הסבלים, מנטש, והודיע כי בלי שיגמרו עימו, לא יהיה הסדר. לטענת מנטש, אף הוא בעל-זכויות במקום. רשף נקרא לשר-התחבורה, שימעות פרס, שחורה לו לקבל את עמדת מנטש. רשף קיבל את הוראת השר ושילם למנטש ולארבעת הסבלים סכום-כסף,

זכרון דברים

גדלר בליטה סמקיסה ביום 16.8.73 בתחנה בני-ברק בין המנהל הכללי של הרכבת (להלן "המנהל הכללי"), לבין ה"ה אברהם לטרנקלף, יגאל לביב (להלן "המנהל הכללי") וזכ"מ מ. מ. מרדכי בסם קבוצה עובדים הטובים עבדו חוקרי המסמך במחנה בני-ברק (להלן "קבוצת כנסת"), לבין כד יגאל לביב, בסם ההתאחדות הכללית של העובדים הקברים (להלן "ההתאחדות"), בנוגע לעבודה הסבלים בתחנה.

ההודעה 4-1 הסבלים עבדו בתחנה הרכבת בני-ברק סבלים כגון המפעל התחנה,

וההודעה 4-2 הסבלים היו מסוככים בקטר לזכות למשך החיובים הטובים בחבר התחנה, בין המנהל הכללי כד ה"ה לביב 4 הסבלים וקבוצת כנסת כד סבי,

וההודעה 4-3 וההתאחדות לקחה חלק בהסדר הסכום,

על כן סוכם כלהלן:

- ככלי לזכרון בזכות כלהלן של 4 הסבלים וקבוצת כנסת למשך פיצויים, ובתחנה לטעם, כפקיד המנהל הכללי בידי ההתאחדות, כסום של 170,000 ל"י (כמה סכמים חלק לירות), שיהיה להשלום מפיצויים, לטעם כהודעה הדין, ל-4 הסבלים ולקבוצת כנסת, הוסמך סופי ומחולט של כל הטיפותיהם בבין כסום סכומים הסבלים בחבר התחנה.
- החלק כסום הפיצויים בין 4 הסבלים וקבוצת כנסת הנוגע על ידי ההתאחדות לסי סיקול דיקה כההלט, לאחר הטיפות עם כד צדפת.
- כסום לא יתקבל 4 הסבלים וקבוצת כנסת בצורה כלהלן בעבודה בחבר התחנה ולא יתקבל זכות למשכה, באופן שהמנהל הכללי לא יוקרע בבצוע כל התבדודם הדרוסות לרבות, על ידי עובדי רכבת או עובדים אחרים, כראות עיניו.
- הרכבת לא תיפץ לבעלי מסעני סוכר בתחנה לבצע סירותי סבלות עבדום.

המנהל הכללי
 מ. מ. מרדכי
 יגאל לביב
 אברהם לטרנקלף
 4 הסבלים

המוסמך המאשר תשלום למנטש לאחר התייעצות

אולם הבהיר כי לסבלים, באופן ישיר, היה מוכן לשלם יותר. רשף סירב לראות במנטש צד, אך בכל זאת נכלל מנטש, בהסדר. עורך-דינו של מנטש, נתן קנת, המציא מיסמכים המראים בעליל כי בתחנה עבדו ארבעת הסבלים, ואילו מנטש קשור עם מה שנקרא חוקרי-המסמכים בתחנת-הרכבת. בזיכרון-הדברים, החתום על-ידי יהודה רשף, מנטש, נציג ההסתדרות נתן ענתבלי, וארבעת הסבלים, הסכים רשף להפקיד 170 אלף לירות בידי ההסתדרות, וזו הצהירה שתשלם אותם, אחרי התייעצות עם מנטש. קנת אמר לי כי הסבלים קיבלו 80 אלף לירות, ומנטש 70 אלף לירות לאנשיו. הוא לא ידע מה קרה לעוד 20 אלף לירות. כדאי היה שמבקר-המדינה יבדוק מה היו שיקולי שר-התחבורה דאז, בהמליצו ליהודה רשף לסיום הפרשה.

לוי מצהיר הסמטיסטיקה מפריכה

לשר-השיכון והקליטה דויד לוי יש לאחרונה בעייה המורה. כשר-הקליטה, כל הנתונים שפירסם על הצלחת מיבצע החזרת-היהודים הופרכו על-ידי הסוכנות, ונראה כי הדבר היחיד שבוצע במיבצע זה הוא הזרמת תקציב-פירוסם על-ידי עוזר השר, אורי אורן, לצורך ושלא לצורך. בנושא זה מטפלת מיטרת יש-ראל, ותת-ניצב בנלימין זיגלל נגש הש-בוע עם השר לוי בלישכתו ושאלו שאלות הנוגעות להוצאות אלה.

כשר-השיכון והבינוי הכריז לוי, בחוד-שים האחרונים, כי מישרדו יזם התחלות-בנייה המוניות, והנה תוך שנה יבוא מזרז לנזקקים לדירות. לוי אולי התם על חוזים עם חברות-בנייה, אך מה שקרה בפועל מסוכם בצורה הטובה ביותר על-ידי הלישכה המרכזית לסמטיסטיקה, ש-פירסמה השבוע נתונים על התחלות-הבנייה.

ובכן, בסוף יוני 1979 נמצאו בשלבי-הבנייה השונים כ-59 אלף דירות, לעומת 58 אלף בסוף יוני 1978. מתוך 59 אלף הדירות בבנייה בסוף יוני 1979 נבנות 40 אלף במיסגרת הבנייה הפרטית ו-19 אלף במיסגרת הבנייה הציבורית. ביוני 1978 היו בבנייה ציבורית 21 אלף דירות.

המסקנה: מיספר הדירות הנבנה כיום גדל רק באלף, לעומת יוני בשנה שעברה. מיספר הדירות בבנייה ציבורית, שעליה מופקד האדון לוי, ירד באלפיים. תחת לפרסם הצהרות כוזבות, אולי מוטב שהשר ידאג להתחלות-בנייה?

הצעה לחוסכי אוגוסט

אם הנך נמנה על אותם שפתחו תוכניות-חיסכון בנקאיות באוגוסט, רופ לבוק, בטל את התוכנית, הפסד את המדד של אוגוסט (7% לערך), ופתח תוכנית חדשה בספטמבר. הסיבה: בי-אוגוסט נתנו הבנקים מענק של 14% לחוסך. בספטמבר הם נותנים 25%. גם אם תפסיד את המדד של אוגוסט, עדיין תקבל 18% (25% פחות 7%), שהם יותר מהמענק של אוגוסט.

בורנשטיין השקיע

150 מיליון בצמודים

משה בורנשטיין, בעל מיפעלי "טמפו", מכר לאחרונה את מיפעלי-הזכויות שלו בירוחם לקונצרו "כור", תמורת 150 מיליון לירות. בורנשטיין השקיע כסום זה בצמודים ומחפש עתה מיפעלים לרכישה כדי למצוא תעסוקה לבני-מישפחתו.

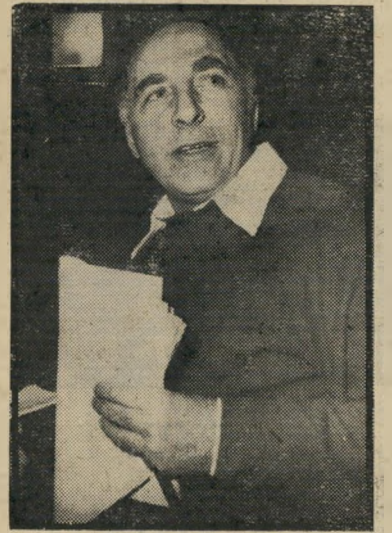
קלקא ועיסקי

האלקטרוניקה

הקבלן נחום קלקא היה שותף בכמה מעסקי-האלקטרוניקה הגדולים בעיר, הסתבר לאחרונה. חברת "קדם אלקטרוניקה" נוסדה בשנת 1974 על-ידי מורנו מיוחס ונחום קלקא, שחלקים שווים. חלקו של קלקא היה באמצעות חברה בשם "חן השקעות". באוקטובר 1977 מכר קלקא את חלקו למיוחס, ו"קדם" החליפה מניות עם חברת "סרוו דינמיקס", שהיתה של מישפחת מיכאל רובינסון, המייבאת מכשירי-טלוויזיה אורא-סי. כיום מספקת "קדם" ציוד אלקטרוני שונה למישרד-הביטחון ו"בנק ישראל", ו"סרוו דינ-מיקס" מנוהלת ונשלטת על-ידי מיכאל רובינסון ויוסף פורת, שרכש מניות בחברה.

למה חברת "אבנר" מפסידה?

חברת-הביטוח "אבנר" פירסמה לאחרונה, כי הפסידה יותר מ-170 מיליון לירות מעיסקי ביטוח-הרכב שלה. "אבנר" היא חברה שהוקמה מכוח חוק-ביטוח-חובה, והיא בבעלות כל חברי-

ח"כ חייאורגד
 הכה את המומחה

רות הביטוח וממשלת ישראל. הודעות "אבנר" על הפסדיה הן חלק ממאבק על עדת-הקהל. "אבנר" העלתה את תע"רפיה, מאז קומה, לפני שלוש שנים, במאות אחוזים, ועתה רוצה לייקרם שוב. כאשר הוקמה "אבנר" קבעה הכנסת, כי בתום שלוש שנים לפעולת החברה יבדקו מומחים אם התעריפים שהיא גובה מוצדקים, לאור התיבעות שהוגשו נגדה בשלוש שנות קיומה. עד היום טרם הוקמה ועדת-מומחים כזו. הממונה על הביטוח באוצר ועל "אבנר", בן-עמי צוקרמן, התעלם מהוראת הכנסת. רק יוזמה של כמה חברי ועדת-הכספים של הכנסת, בעיקר יגאל כהן-אורגד, הביאה להחלטה של ועדת-הכספים כי לא יאשרו כל העלאת תעריפים ל"אבנר", לפני שתבדק על-ידי מומחים.

מומחים אלה יצטרכו לבדוק בעיקר אם תיק התיבעות התלויות, ש"אבנר" מציינה, הוא ריאלי. אולם נראה כי לא רק המומחים, אלא גם מבקר-המדינה צריך לבדוק כמה פרשיות, נוסף על בדיקה שעשה, אשר פורסמה בדיון-וחשבון האח-רון שלו. שם מצא המבקר כי כספי "אבנר" מוחזקים אצל חברות-הביטוח ללא ריבית, מה שגורם להעברת רווחים מ"אבנר" לחברות-הביטוח.

גורם בענף-הביטוח, היושב בהנהלת "אבנר", מסר לי כמה עובדות הדורשות בדיקה מעמיקה ביותר. לדבריו, כאשר הועלו תעריפי ביטוח-החובה באחד בי-ספטמבר, נהגו חברות-ביטוח רבות לחדש את הביטוח של הלקוחות בי-31 באוגוסט לפי התעריף הישן, וחייבו את "אבנר" כמבטחת-מישנה בתעריפי-ביטוח, שכאילו נעשו באחד בספטמבר. הפרש הוא, כי מובן, בעשרות אחוזים, וכל הפרש נשאר בקופת חברות-הביטוח.

תרגיל נוסף נוגע לביטוח-המישנה של חברות-הביטוח ו"אבנר". בין "אבנר" ל-חברות-הביטוח יש הסכם כי בכל תביעה, עד מיליון לירות, מכסה אבנר 30%, ו-חברות-הביטוח 70%. אם התביעה מגיעה לשני מיליון, הרי כל המיליון השני מכוסה על-ידי "אבנר". המיליון השלישי והלאה מכוסה אף הוא על-ידי "אבנר", שביטחה את עצמה עליו אצל מבטחי-מישנה בי-חול. והנה, טוען המנהל ב"אבנר", ה-פרמיה שאבנר מקבלת מחברות-הביטוח תמורת כיסוי המיליון השני, אינו מכסה את הביטוח. לדבריו, השוואת תעריפי-הביטוח לפרמיות, שגובות חברות אחרות, תראה כי "אבנר" מסבסדת את חברות-הביטוח בעשרות מיליוני לירות לשנה. לדבריו, שורש היע הוא בכך, שההס-כמים בין "אבנר" לחברות-הביטוח נע-שים על-ידי תנהלת "אבנר", המורכבת מחברי הנהלת חברות-הביטוח, שעמה "אבנר" עושה הסכמים - אותם האנשים יושבים, למעשה, משני צידי השולחן.